

vrijdag 2 maart 2018, 20.15 uur
inleiding Huib Ramaer 19.30 uur

Nationale muziek 1900-1945

philharmonie zuidnederland
Dmitri Liss dirigent
Simone Lamsma viool

Zoltán Kodály 1882-1967

Variaties op een Hongaars volkslied, 'Pauw-varianties' 1938-39

George Enescu 1881-1955

Roemeense rapsodie opus 11 nr. 1 1901

PAUZE

Erich Wolfgang Korngold 1897-1957

Vioolconcert in D groot opus 35 1937/1945

Moderato nobile

Romance

Finale: Allegro assai vivace

Leonard Bernstein 1918-1990

Suite uit Fancy Free 1944

1. Enter three sailors

4. Pas de deux

6. Variation I (Galop) & Variation III (Danzon)

7. Finale

2 Nieuw seizoen AVROTROS Vrijdagconcert – Liefde!

Op 26 januari 1979 werd Muziekcentrum Vredenburg geopend met een concert door het Utrechts Symfonie Orkest. In februari dat jaar begonnen de concertseries met diverse omroeporkesten en het omroepkoor. Komend seizoen is dus een feestelijk jubileumseizoen. Een mooier thema dan 'Liefde' is dan nauwelijks denkbaar: het is dé inspiratiebron voor oneindig mooie en spannende meesterwerken. Zoals de *Symphonie fantastique* van Berlioz, of de cantate *Sulamith* van Jan van Gilse. Hoe de liefde om offers kan vragen in *Verklärte Nacht* van Schönberg en *Die Seejungfrau* van Zemlinsky. De onzekerheid in Schönbergs monodrama *Erwartung*, de droefenis van Maria in *Miroir de peine* van Hendrik Andriessen. Of werken die voor een onbereikbare geliefde geschreven werden, zoals Bartóks *Eerste*

violconcert of de *Eerste symfonie* van Walton. En *Romeo en Julia* natuurlijk. Driemaal zelfs: van Berlioz, Prokofjev en Tsjajkovski.

Leest u verder in de nieuwe seizoensbrochure van het AVROTROS Vrijdagconcert 2018-2019. In de foyer vindt u in de pauze en na afloop een informatiestand waar u met eventuele vragen terecht kunt.

Bestel nu uw abonnementen voor deze serie in het Utrechtse TivoliVredenburg!

→ WWW.AVROTROSVRIJDAGCONCERT.NL

Opname en uitzending

De AVROTROS zendt dit concert recht-

streeks uit op NPO Radio 4. Presentatie voor Radio 4 vanuit de zaal door Mark Brouwers.

→ WWW.RADIO4.NL

Pronkstukken 16 maart 2018

De bovenbouwleerlingen van het Goois Lyceum uit Bussum brengen hun eigen compositie ten gehore in TivoliVredenburg. Gedurende drie projectdagen hebben zij dit stuk gecomponeerd en ingestudeerd, de componisten Britten, Sjostakovitsj en Beethoven als inspiratie. Het resultaat van de drie workshopdagen wordt op vrijdag 16 maart a.s. om 19.00 uur live gepresenteerd in Cloud Nine. Toegang is gratis. Als afsluiting van hun project wonen de leerlingen aansluitend het vrijdagconcert bij. Educatieproject Pronkstukken komt voort uit een samenwerking tussen TivoliVredenburg en middelbare scholen in stad en regio Utrecht.

Drankje na afloop

Na het concert is er gelegenheid om een drankje te nuttigen.

Kodály: 'Pauw-varianties'

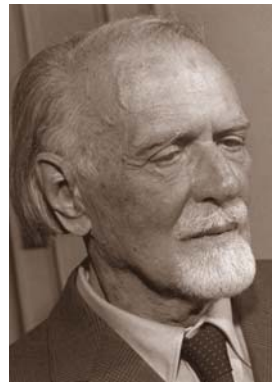
De Grote Vernieuwer van de Centraal-Europese muziek was Béla Bartók, maar veel van diens glorie deelde hij met zijn collega en vriend Zoltán Kodály. Als veldwerkers deden ze samen onderzoek naar traditionele volksliederen en -dansen die ze met een fonograaf vastlegden; geen gemakkelijke klus, want het meest authentieke materiaal bevond zich in onherbergzame uithoeken. Vaak stuitte het duo daar op schuw boerenfolk dat na jarenlange uitbuiting door de adel argwanend reageerde op de komst van twee stadse heren. Het ideaal achter dat veldwerk was nobel – het bijdragen aan onderwijs en culturele vorming in het onderontwikkelde Hongarije en Roemenië – maar totale desinteresse, om te zwijgen van etnische verdeeldheid, hinderde de acceptatie van hun vondsten.

Als veldwerkers deden ze samen onderzoek naar traditionele volksliederen en -dansen die ze met een fonograaf vastlegden

Beiden lieten zich door die folkloristische erfenis inspireren, maar anders dan de sterk ritmisch georiënteerde Bartók liet Kodály dat vooral blijken uit zijn gevoel voor vloeiende melodielijnen; hij was dan ook een succesvol koorcomponist.

Van het 'simpele' Hongaarse volksliedje *Vlieg, pauw* zag hij dan ook onmiddellijk het potentieel: hij gebruikte het als uitgangspunt voor een monumentaal orkestwerk, gecomponeerd in 1938 voor het toen vijftigjarige Concertgebouworkest; de première in Amsterdam was een daverend succes.

Het werk bestaat uit een reeks varianties die uit de oorspronkelijke melodie groeien 'zoals een bloem uit een zaadje', aldus de componist. Het liedje zelf, had hij ontdekt, was mogelijk al zo'n 1500 jaar eerder ontstaan.

ZOLTÁN KODÁLY

Het genre 'thema en variaties' is kwetsbaar; de basismelodie moet herkenbaar blijven, maar door de vele herhalingen ligt verveling op de loer. Kodály bewijst zijn meesterschap door het thema als een kameleon van kleur te laten verschieten. De zestien variaties die na de introductie volgen hebben alle een totaal eigen karakter, dankzij de fraaie harmonisering en doordat er steeds weer andere solisten of instrumentgroepen op de voorgrond treden. De meeste variaties zijn kort en bondig, maar de broeierige twaalfde vormt de kern van het werk; een intens Adagio dat een sterk contrasteert met de speelsere episodes die voorafgingen. Hier blijkt ook het duidelijkst dat Kodály steeds nieuw gecomponeerd materiaal aan de bestaande melodie toevoegt. Die nieuwe thema's treden op de voorgrond in de glorieuze Finale die na de laatste variatie volgt.

Enescu: Roemeense rapsodie nr. 1

Ooit was klassieke muziek een aangelegenheid van een handjevol Europese landen – Duitsland, Oostenrijk en Italië voorop. Maar rond 1850 waren de verhoudingen binnen Europa zozeer veranderd dat ook landen in de periferie gehoord werden: vanuit de verste uithoeken, van Scandinavië tot Spanje en de Balkan, drongen componisten door tot het internationale concertleven. Hun visitekaartje was de muzikale folklore van hun eigen land: ze vermengden de exotiek van inheemse volksdansen en -liederen met de bestaande standaardvormen van symfonie of soloconcert.

GEORGE ENESCU

Uit Roemenië kwam George Enescu. Al op zijn zevende studeerde hij aan het Weens Conservatorium; daarna vestigde hij zich voor de rest van zijn leven in Parijs. Maar hij bleef betrokken bij het muziekleven in Roemenië en gaf aan zijn composities vaak een fikse scheut Roemeense volksmuziek mee. Van zijn twee *Roemeense rapsodieën* werd de *Eerste* wereldwijd een orkestfavoriet. Zoals het een rapsodie betaamt is het een bonte aaneenschakeling van verschillende thema's, bijeengehouden door één hoofdmelodie die regelmatig terugkeert. Zo'n vorm is een ideaal vehikel om muziek uit je eigen cultuur in het buitenland te introduceren - al beschouwde Enescu zelf het werk slechts als 'een paar bij elkaar gegooid deuntjes'.

Korngold: Vioolconcert

Wenen had haar romantische, keizerlijke glans verloren toen Erich Wolfgang Korngold aantrad. De stad was voor velen het toonbeeld van sociale misstanden geworden, een schietschijf van progressieve intellectuelen en activisten. Sigmund Freud had zijn schokkende psychologische inzichten gepubliceerd. De schilders Kokoschka en Schiele exposeerden ontlusterde naaktfiguren, Arnold Schönbergs atonale muziek verbijsterde het concertpubliek, architect Adolf Loos bouwde een bunkerachtige studio pal tegenover het inmiddels wat vervallen Keizerlijk Paleis. Korngold was één van diverse retro-componisten die met muzikale botox-injecties de Weense flair in stand hield: in zijn muziek hoor je niets van de moderne tijdgeest terug. De meeste Weense concertbezoekers waren nu eenmaal nostalgisch ingesteld; dankzij hen kon Korngold uitgroeien tot een fenomeen.

Gustav Mahler noemde Korngold “de nieuwe Mozart... een genie”.

Hij was het schoolvoorbeeld van een wonderkind; toen hij vijftien was werd zijn muziek al gespeeld door buitenlandse orkesten. Als zoon van de invloedrijke muzikercriticus Joseph Korngold kwam hij gemakkelijk met muzikale professionals in contact. Daardoor werd hem vaak vriendjespolitiek aangewreven (waarbij vaak ook anti-semitische sentimenten meespeelden), maar zijn talent kon moeilijk betwist worden. “Een uit de hemel gevallen musicus”, aldus de vroegere Concertgebouw-directeur Rudolf Mengelberg. Gustav Mahler noemde hem “de nieuwe Mozart... een genie”.

Korngolds werken vielen op door hun sfeergevoel en melodische flair – twee kwaliteiten die hem goed van pas kwamen toen hij later als joodse vluchteling in Hollywood belandde en een tweede carrière maakte als filmcomponist. De reis naar Amerika, in 1934, had slechts een werkbezoek moeten zijn; Oostenrijks *Anschluss* bij Duitsland maakte zijn terugkeer echter onmogelijk.

Als filmcomponist won Korngold twee Academy Awards, waarvan één voor de muziek bij een Robin Hood-film die hij aanvankelijk weigerde te schrijven: “Ik componeer te veel met mijn hart om mee te werken aan een film die voor negentig procent uit actie bestaat”, zei hij daarover.

ERICH WOLFGANG KORNGOLD

Ook het *Violconcert* dat hij tijdens zijn Amerikaanse jaren schreef is eerder dromerig dan spectaculair. De solopartij, lichtte Korngold toe, “verlangt eerder een Caruso dan een Paganini.”

Die sterke hang naar tedere klanken, schrijft Jessica Duchon in haar Korngold-biografie, is mogelijk terug te voeren op jeugd-ervaringen: Korngolds vader onderwierp hem aan een ijzeren discipline en aarzelde niet om te verhinderen dat zijn zoon amoureuze betrekkingen zou aangaan; die zouden hem maar van zijn muziekcarrière afhouden. De aanzet tot het *Violconcert* dateerde al uit 1937: Korngold had juist zijn filmmuziek voor *Another Dawn* voltooid, waarvan het hoofdthema volgens zijn vader “een vioolconcert waardig” was. De eerste schetsen voor dit concert werden door een vioolspelende huisvriend echter zo beroerd uitgevoerd dat Korngold het stuk moedeloos terzijde schoof. Het concert dat acht jaar later vorm kreeg was niet zozeer een revisie van de eerste versie als wel een nieuw werk, waarin ook thema’s opduiken uit de filmmuziek die in de tussenliggende jaren was ontstaan. Daarnaast grijpt het concert in het middendeel terug op de dromerige, mysterieuze sfeer van zijn eerdere opera’s; hoewel de muzikale taal onloochenbaar (laat-)romantisch is, wijkt het klankbeeld af van negentiende-eeuwse rêveries, onder meer door het wonderlijke effect van buisklokken en vibrafoon. De Finale, deels gebaseerd op een thema uit de film *The Prince and the Pauper*, heeft diezelfde dubbelzinnigheid: het violistische trapezewerk past enerzijds in de virtuozen-traditie uit de romantiek, maar staat anderzijds dicht bij de muzikale hysterie van de oude tekenfilms: het hoofdthema heeft een hoog ‘Wie is er bang voor de Boze Wolf’-gehalte.

Na zijn dood werd Korngolds muziek lange tijd afgeschreven als ouderwets en achterhaald. Dat beeld is inmiddels gekanteld, mede dankzij dit *Violconcert*. Want waarom zou je zo’n onweerstaanbaar stuk muzikaal escapisme aan je voorbij laten gaan?

Bernstein: Suite uit Fancy Free

Leonard Bernstein, een van de kleurrijkste muziekhelden van de afgelopen eeuw, zou dit jaar honderd geworden zijn. Als je zijn activiteiten opsomt (composities, orkestdirectie, plaatopnamen, theaterwerk, educatieve tv-programma’s, masterclasses, liefdadigheid, recepties, feestjes et cetera et cetera) vraag je je af hoe hij zelfs nog tweeënzeventig heeft kunnen worden – zo’n vijftig sigaretten per dag rokend, ook nog.

Bernsteins grootste verdienste is het slaan van bruggen tussen verschillende genres en publieksgroepen: zijn composities zijn een cocktail waarin klassiek *meets* musical en (fifties-)pop. Als muziekstudent al was hij evenzeer geïnteresseerd in de klassieke Europese erfenis (van Bach tot Schönberg) als in traditionele Amerikaanse volksmuziek, Latijns-Amerikaanse dansmuziek en jazz. Elementen van 'lichte muziek' haalde hij naar de concertzaal (swingende passages zitten ook in zijn drie ambitieuze symfonieën); omgekeerd gaf hij aan zijn balletten en musicals een chique, symfonisch allure.

Een vroeg bewijs daarvan was het ballet *Fancy Free* dat hij in 1944 componeerde. Dit was zijn eerste samenwerking met choreograaf Jerome Robbins en een voorproefje van het megasucces dat ze twaalf jaar later zouden boeken met *West Side Story*. De tijd was rijp voor uitbundige muziek zoals deze. Na jaren van economische malheur snakte Amerika naar afleiding; Broadway, het theaterdistrict van New York, groeide in die periode uit tot een ware amusementsindustrie. En het gevoel van *togetherness* werd in de jaren veertig nog versterkt door de oorlog. De sfeer van het verhaal is dan ook 'strictly young wartime America', aldus de componist. Drie matrozen, gemobiliseerd voor de oorlog, hebben nog één etmaal verlof in New York. Hun pogingen om diverse meisjes het hof te maken zijn weergegeven in een serie dansen, die met hun wisselende karakter recht doen aan de culturele smeltkroes van downtown New York.

In de suite uit het ballet hoor je alles wat Bernsteins theaternmuziek zo aanstekelijk maakt: pakkende, volkse deuntjes worden voortgestuwd door jazz- en Latin-ritmes, perfect aansluitend bij het toneeldecor dat Bernstein zich voorstelde: "Een straathoek met een cafeetje tegen de achtergrond van wolkenkrabbers met hun duizelingwekkende lichtjespatroon."

Michiel Cleij

LEONARD BERNSTEIN IN 1945

Dmitri Liss, dirigent

De Russische dirigent Dmitri Liss heeft de leiding van het Filharmonisch Orkest van de Oeral en bezet vanaf 2016 dezelfde functie bij de philharmonie zuidnederland. Liss studeerde viool en klarinet aan de speciale muziekschool van Charkov en vervolgde zijn studie aan het Conservatorium van Moskou, waar Dmitri Kitajenko, artistiek directeur en chef-dirigent van het Filharmonisch Orkest van Moskou hem in 1983 aannam als assistent-dirigent. Na zijn afstuderen in 1984 vertrok hij naar Kemerovo om dirigent te worden bij het Symfonisch Orkest van de Koesbass. In 1991 werd hij daar de jongste chef-dirigent van Rusland. Sinds 1995 is hij artistiek directeur en chef-dirigent van het Filharmonisch Orkest van de Oeral. Daarnaast was hij van 1997 tot 1999 chef-dirigent van het Russisch-Amerikaans Jeugdorkest. In 1998 was hij assistent-dirigent van het World Musical Youth Forum. Hij werkte samen met jeugdsymfonieorkesten uit de Verenigd

Staten, China, het Verenigd Koninkrijk, Canada, Israël en Egypte. Van 1999 tot 2003 was hij tevens dirigent van het Russisch Nationaal Orkest. Dmitri Liss trad op in vele landen in Europa en Azië en werkte samen een groot aantal orkesten, zowel in de voormalige Sovjet-Unie als in West- en Noord-Europa en de Verenigde Staten. In Nederland werkte hij met het voormalige Radio Symfonie Orkest, het Residentie Orkest en het Noord Nederlands Orkest. Tot de solisten met wie hij werkte behoren Joeri Basjmet, Boris Belkin, Peter Donohoe, Natalia Gutman, Gidon Kremer, Wynton Marsalis, Shlomo Mintz, Nikolaj Petrov, Michail Pletnev en Mstislav Rostropovitsj. Daarnaast nam hij deel aan veel internationale festivals en heeft hij cd's opgenomen voor Amerikaanse, Russische, Japanse, Taiwanese, Belgische en Zwitserse labels.

Met ingang van seizoen 2016-2017 is Liss voor drie jaar verbonden aan de philharmonie zuidnederland.

DMITRI LISS

SIMONE LAMMSMA

Simone Lamsma, viool

Met haar repertoire van ruim 60 vioolconcerten soleerde Simone Lamsma de afgelopen seizoenen met vele orkesten in de wereld. Zo trad ze onder meer op met Chicago Symphony Orchestra (debuut), en orkesten in Cleveland, San Francisco, Dallas, Washington, het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Stockholm, het Koninklijk Concertgebouw-orkest, het Radio Filharmonisch, Rotterdams Philharmonisch, BBC Philharmonic, Seoul Philharmonic, Yomiuri Nippon Symphony, het Symfonieorkest van São Paulo, het New Zealand Symphony, en maakte ze een tournee door China met het Filharmonisch Orkest van Hong Kong onder Jaap van Zweden. De agenda van dit seizoen vermeldt onder meer debuten met het New York Philharmonic, en orkesten in Detroit, Houston, San Diego, Pittsburgh, Oslo, Leipzig, Toulouse, Sydney, alsook optredens met orkesten in Warschau, Kopenhagen, Amsterdam, Quebec, Oregon, Cincinnati en Tokio. Afgelopen seizoen gaf Simone Lamsma onder meer de wereldpremière van het voor haar geschreven *Vioolconcert* van Matijs de Roo tijdens de NTR Zaterdag-Matinee in het Concertgebouw in Amsterdam met het Radio Filharmonisch Orkest en gaf ze de succesvolle Franse première van Michel van der Aa's *Vioolconcert* met het Orchestre National de Lyon. Simone Lamsma trad op met dirigenten als François-Xavier Roth, Jaap van Zweden, Vladimir Jurowski, Sir Neville Marriner, Yannick Nézet-Séguin, Jukka-Pekka Saraste, James Gaffigan, Sir Andrew Davis, Mark Wigglesworth,

Andrés Orozco-Estrada, Jiří Bělohávek, Carlos Kalmar, Marc Albrecht, Stéphane Denève, Edo de Waart, Hannu Lintu, Juanjo Mena, Yan Pascal Tortelier, Lawrence Foster, Robert Trevino, Fabien Gabel, François-Xavier Roth en James Feddeck. Met pianist Robert Kulek maakte ze haar debuut in de Londense Wigmore Hall en Carnegie Hall in New York en was ze te gast bij verschillende festivals, waaronder het Chicago Winter Chamber Music Festival. Naast haar vele prijzen en onderscheidingen, won zij in 2010 de VSCD Klassieke Muziekprijs in de categorie 'Nieuwe generatie music'. Simone Lamsma begon met vioolspelen op haar vijfde, en verhuisde op haar elfde naar Engeland om aan de Yehudi Menuhin School te studeren bij Hu Kun. Op haar veertiende maakte ze haar professionele solo-debuut bij het Noord Nederlands Orkest met het *Eerste vioolconcert* van Paganini. Ze vervolgde haar studie bij Hu Kun aan de Royal Academy of Music en later bij Maurice Hasson. Ze werd in 2011 benoemd tot 'Associate of the Royal Academy of Music'. Simone Lamsma bespeelt de "Mlynarski" Stradivarius (1718), die haar genereus ter beschikking is gesteld door een anonieme bruikleengever.

philharmonie zuidnederland

De philharmonie zuidnederland is een ambitieus en flexibel symfonieorkest dat geroemd wordt voor de kwaliteit, het hechte samenspel en enthousiasme. De bevlagen orkestleden leveren maatwerk op het hoogste artistieke niveau. In het vijfde seizoen staat het gezelschap vol

10 zelfvertrouwen als een van de culturele parels midden in de Zuid-Nederlandse samenleving. Seizoen 2017-2018 is het tweede en veelbelovende seizoen met chef-dirigent Dmitri Liss. In zijn eerste seizoen werd Liss omarmd door pers en publiek en als 'rasperformer van kaliber' geprezen vanwege zijn 'theatraliteit en verstilling'. Het orkest voert met muziek die varieert van Bachs *Matthäus-Passion* tot wereldpremières van hedendaagse componisten, letterlijk de complete symfonische muziekliteratuur uit.

Kenmerkend voor philharmonie zuidnederland is de grote aandacht voor innovatie met avontuurlijke cross-over programma's zoals i-Classics en door de

verbinding met het bedrijfsleven tijdens Leading the South. Daarbij is het orkest het symfonisch laboratorium van het Maastricht Centre for the Innovation of Classical Music (MCICM). Verder is en blijft educatie een wezenlijk onderdeel van philharmonie zuidnederland. Leerlingen ervaren van dichtbij de kracht en magie van live muziek middels op maat gemaakte muzikale voorstellingen en workshops in de theaters en op school. Bovendien wordt talentontwikkeling van de musici van morgen gestimuleerd. Op deze manier blijft philharmonie zuidnederland bouwen aan een duurzame, muzikale toekomst van de regio Zuid-Nederland.

→ WWW.PHILHARMONIEZUIDNEDERLAND.NL

EERSTE VIOOL

Lei Wang, concertmeester
Jan Homa
Wilfred Sassen
Violetta Calin-Carstea
David Ernst
Francine Gérardy
Vladimir Horvat
Eva Niziol
Caecilia van Peurseem
Geertje Podevyn
Machiel Swillens
Tijmen Wehlburg
Serge Willem
Nathalie Neirinckx

TWEEDE VIOOL

Mia Knippenberg, aanvoerder
Kaori Oshita
Siana Dragneva
Roland van Mil
Frans Vermeulen
Anna Smalen
Isabelle Stiennon
Claudia Boumans
Lore Vancauwenberghe
Karolina Andrejczak
Justinas Kaunas
Kristina Rimkeviciute

ALTVIOOL

Armen Nazarian, aanvoerder
Ynze Dam
Pieta Maring
Evelien de Vries
Jordan Schwartz
Elisabet Derrac
Anne Buijs
Roos Pollé
Ekatarina Degtiareva
Andrea Bertanzon

CELLO

Gabriel Arias Luna, aanvoerder
Jonas Seeberg
Claudia Heimonen
José Backhuijs
Anton Ivanov
Marc Knippenberg
Joep Willems
Anna Nagy

CONTRABAS

Wouter Swinkels, aanvoerder
Lisa Blok
Oleksandr Boroday
Maarten Kroese
Uli Winz
Ella Stenstedt

FLUIT

José Antonio Cabedo Cervera,
aanvoerder
Rieneke Brink
Adeline Salles

HOBO

Herman Vincken, aanvoerder
Xavier Lijó
Andries Boelens

KLARINET

Arno van Houtert, aanvoerder
Celeste Zewald
Roger Niese

FAGOT

József Auer, aanvoerder
Michel Bergenhuizen

HOORN

Christiaan Moolenaars,
aanvoerder
Cleo Simons
Steven Minken
Jan Breukel

TROMPET

Ramon Wolkenfelt, aanvoerder
Ruud Visser
Brian Bonga (3e trompet +
cornet)
Bert Mees

TROMBONE

Lode Smeets, aanvoerder
Sandor Hendriks
Mark Boonstra

TUBA

Ries Schellekens, aanvoerder

PAUKEN/SLAGWERK

Bas Voorter, aanvoerder
Raymond Spons, aanvoerder
Frank Nelissen
Albert Straten

HARP

Marieke Schoenmakers, aan-
voerder
Renske Tjoelker

PIANO/CELESTA

Robert Weirauch

12

volgende concerten

vrijdag 9 maart 2018, 20.15 uurTivoliVredenburg, Utrecht
inleiding Huib Ramaer 19.30 uur

SERIE AVROTROS KLASSIEK

Swing, glamour en Michael Jackson

Noord Nederlands Orkest
Antony Hermus dirigentAlexandra Flood sopraan
Anastasia Goldberg piano

Copland Fanfare for the Common Man

Ives The Unanswered Question

Antheil A Jazz Symphony

Michael Jackson Michael Jackson
Symphonic

Bernstein Prelude, Fugue and Riffs

Stravinsky Greeting Prelude

Bernstein Three Dance Episodes uit
'On the Town'; Glitter and Be Gay uit
'Candide'

Ravel Suite Daphnis et Chloé nr. 2

NTR • ZATERDAGMATINEE**zaterdag 3 maart 2018, 14.00 uur**

Concertgebouw, Amsterdam

WWW.ZATERDAGMATINEE.NL

Monumenten voor de vrijheid

NDR Elbphilharmonie Orchester
Thomas Hengelbrock dirigent

Pavol Breslik tenor

Wagner Ouverture Parsifal

Rihm Reminiszenz - Triptychon und
Spruch (Nederlandse première)

Beethoven Zevende symfonie

colofon

PROGRAMMERING

Astrid in 't Veld

PRODUCTIE

Jacinta Wetzler

MARKETING & COMMUNICATIEMarco van Es, Mary Fan
Zandkamp**ADMINISTRATIE & FINANCIËN**

Stichting Omroep Muziek

PRESENTATIE AVROTROS NPO

RADIO 4

Mark Brouwers

EINDREDACTIE AVROTROS NPO

RADIO 4

Tim Moen

ARTISTIEK LEIDER

Kees Vlaardingerbroek

DIRECTEUR STICHTING OMROEP

MUZIEK

Roland Kieft

PROGRAMMATOELICHTING

Michiel Cleij

REDACTIE PROGRAMMABOEK

Clemens Romijn

VORMGEVING

Dorine Verharen

EINDREDACTIE

Onno Schoonderwoerd